

Лоръл К. Хамилтън „Синя луна“

Сънувах хладна плът и чаршафи с цвят на прясна кръв. Звънът на телефона разруши съня, остави само фрагменти от него: проблясък на тъмносини очи; ръце, които се плъзгат по тялото ми; косата му, която пада върху лицето ми като ароматен, благоуханен облак. Събудих се в своя дом на километри от Жан-Клод, но с чувството, че тялото му е притиснато до моето. Напипах телефона върху нощното шкафче, взех го и смънках:

– Ало.

– Анита, ти ли си?

Беше Даниел Зеeman, малкото братче на Ричард. Даниел е на двайсет и четири и е сладък като бебче. Но в него няма нищо бебешко. Някога, преди да предпочета Жан-Клод, Ричард ми беше годеник. Фактът, че бях преспала с другия мъж, осуети светските ни планове. Не че обвинявах Ричард. Не, обвинявах себе си. Това беше едно от малкото неща, за които все още бяхме на едно мнение.

Хвърлих бърз поглед към светещия циферблат на будилника. 3:10 сутринта.

– Какво е станало, Даниел?

Никой няма да ти позвъни десет минути след часа на вещиците, за да ти съобщи добри новини.

Той си пое дъх, сякаш събираше сили за следващата реплика.

– Ричард е в затвора.

Седнах и чаршафът се свлече на купчина в скута ми.

– Какво каза? – бях се разсънила напълно, сърцето ми се разтуптя, адреналинът пулсираше във вените ми.

– Ричард е в затвора – повтори Даниел.

Не го накарах да го каже отново, въпреки че ми се искаше.

– Защо?

– Опит за изнасилване – съобщи ми той.

– Какво?

Даниел повтори. Втория път не ми прозвуча по-смислено.

– Ричард е истински скаут – рекох аз. – По-скоро ще повярвам, че е убил някого.

– Предполагам, че това е комплимент.

– Знаеш какво имам предвид, Даниел. Ричард не би направил нещо подобно.

– Така е – каза той.

– В Сейнт Луис ли е?

– Не, все още е в Тенеси. Направи всичко необходимо, за да получи магистърска степен, и тази вечер го арестуваха.

– Разкажи ми какво е станало.

– Не знам със сигурност – отговори Даниел.

– Какво имаш предвид? – попитах аз.

– Не ми позволяват да го видя.

– Защо?

– Майка отиде да го види, но не ни позволиха да влезем и двамата.

– Има ли адвокат?

– Казва, че не му е необходим. Твърди, че не го е направил.

– Затворът е плен с хора, които не са го направили, Даниел. Трябва му адвокат. В противен случай всичко опира до това на кого ще повярват – на него или на жената. Ако е местна, а той не е, значи е загазил.

– Загазил е – рече Даниел.

– По дяволите.

– Има и други лоши новини – продължи той.

Отметнах завивката и се изправих, стиснала здраво телефона.

– Казвай.

– Този месец ще има синя луна. – Изрече го съвсем тихо и не добави нищо повече, но аз разбрах какво има предвид.

Ричард беше алфа върколак. Водачът на местната глутница. Това беше единственият му сериозен недостатък. Скъсахме, защото изяде пред очите ми един човек. Това, което видях, ме накара да се втурна в обятията на Жан-Клод. Бях избягала от върколака при вампира. Жан-Клод беше Господарят на град Сейнт Луис. И определено не беше по човек от двамата. Знаем, че между кръвопиец и хищник няма голяма разлика, обаче след хранене между зъбите на Жан-Клод поне не оставаха парчета плът. Малка разлика, но все пак.

Синя луна ще рече второ пълнолуние в рамките на един и същ месец. Обикновено луната не става синя, но именно оттам идва старата поговорка „когато луната посинее“. Случва се приблизително веднъж на три години. Беше август и до второто пълнолуние оставаха само пет дни. Ричард се владееше много добре, но никога не бях чувала за върколак, пък бил той и Улфрик, водач на глутница, който е в състояние да се пребори с преобразяването си в нощта на пълнолунието. Независимо в какво животно се превръщат, ликантропите си остават ликантропи. Подвластни са на пълната луна.

– Трябва да го измъкнем от затвора преди пълнолунието – отбеляза Даниел.

– Аха – съгласих се аз.

Ричард пазеше в тайна истинската си същност. Той преподаваше естествени науки на седмите и осмите класове. Ако се разбереше, че е върколак, щеше да загуби работата си. Беше незаконно да уволнят някого, защото е болен, и то от мъгляво заболяване като ликантропията, но щяха да го направят. Никой не иска на децата му да преподава чудовище. Да не говорим, че единственият от семейството на Ричард, който беше посветен в тайната му, беше Даниел. Мама и татко Зеeman не знаеха нищо за нея.

– Дай ми някакъв номер, на който мога да те намеря – казах аз.

Издиктува ми.

– Значи ще дойдеш – рече той.

– Аха.

Даниел въздъхна.

– Благодаря. Мама е бясна, но това не е достатъчно. Трябва ни някой, който е запознат с правната система.

– Докато пътувам към теб, един приятел ще ти се обади и ще ти каже името на добър местен адвокат. Когато пристигна, вече може да си уредил пускането му под гаранция.

– Стига да е съгласен да се види с адвокатата – рече Даниел.

– Да не си е загубил ума?

– Смята за достатъчно, че истината е на негова страна.

Звучеше типично като за Ричард. Имаше и друга причина да скъсаме. Той се придържаше към идеали, които са били безполезни дори когато са били на мода. Истината, справедливостта и американският начин на живот със сигурност не постигаха резултат в правната система. Парите, властта и късметът бяха печеливши. Или наличието на човек, който е част от системата и е на твоя страна.

Аз бях екзекутор на вампири. Беше ми позволено да преследвам и убивам вампири, стига да е издадена съдебна заповед за екзекуцията им. Разрешителното ми важеше за три щата. Тенеси не беше сред тях. Но ченгетата по правило се отнасяха към екзекуторите с по-голямо уважение, отколкото към обикновените граждани. Ние рискувахме живота си и обикновено водехме по точки в убийствата. Разбира се, имаше хора, които не смятаха убийствата на вампири за истински убийства. Убийството трябваше да е на човек, за да се брои.

– Колко бързо можеш да дойдеш? – попита Даниел.

– Имам да свърша това-онова тук, но ще се видим днес преди обяд.

– Надявам се, че ще успееш да вразумиш Ричард.

Срещала съм се с майка им, при това повече от веднъж, затова казах:

– Изненадана съм, че Шарлот не е в състояние да го вразуми.

– Откъде според теб му хрумна „истината ще те спаси“? – попита Даниел.

– Страхотно. Ще се видим там, Даниел.

– Трябва да тръгвам. – Той внезапно прекъсна връзката, сякаш се страхуваше да не го хванат, че говори с мен.

Сигурно в стаята беше влязла майка му. Господин и госпожа Зеeman имаха четирима синове и една дъщеря. Всичките им синове бяха високи над метър и осемдесет. Дъщерята беше

метър седемдесет и два сантиметра. Всички бяха пълнолетни. И всички се страхуваха от майката. Не в буквалния смисъл, но Шарлот Зеeman командваше вкъщи. Беше ми достатъчна една семейна вечеря, за да го разбере.

Затворих телефона, светнах лампата и започнах да събирам багажа си. Докато хвърлях нещата в един куфар, се запитах защо, по дяволите, го правя. Можех да отговоря, че е заради Ричард, третата личност в триумвирата на силата, който Жан-Клод беше създал между нас. Господар на вампирите, Улфрик, или вълчи крал, и некромант. Некромантът съм аз. Бяхме свързани толкова силно помежду си, че понякога нахлувахме случайно в сънищата си. А понякога не толкова случайно.

Но аз не се впусках в спасителна мисия, защото Ричард беше част от нашия триумвират. Трябваше да призная поне пред себе си, че още го обичах. Не по начина, по който обичах Жан-Клод, но любовта ми беше също толкова реална. Той беше в беда и аз щях да се опитам да му помогна. Просто. Сложно. Болезнено.

Зачудих се какво ще си помисли Жан-Клод, щом разбере, че съм захвърлила всичко, за да тръгна да спасявам Ричард. Нямах значение. Щях да отида, вече го бях решила. Но се замислих как ще се почувства моят възлюблен вампир. Сърцето му не туптеше постоянно, но все още можеше да бъде разбито.

Любовта е гадно нещо. Понякога те кара да се чувстваш добре. Друг път е още една причина да страдаш.